

Arrest

nr. 237 368 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 19 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2019 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet en waarbij zijn verzoek met toepassing van artikel 57/6/1, §2 van diezelfde wet als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: (...)

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; (...)

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. (...)”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuwe KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Servië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van een van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Servië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Verzoeker gaat immers niet of nauwelijks in concreto in op de motivering van de bestreden beslissing, doch hij beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dergelijk algemeen en allerminst ernstig verweer is geenszins van aard om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen en die van zijn partner E.A., die van Bosnische nationaliteit is, tal van tegenstrijdige en incoherente verklaringen bevatten. Zo legden zij erg uiteenlopende en manifest tegenstrijdige verklaringen af aangaande het belangrijkste incident dat zich in 2017 zou hebben voorgedaan aan de school alsook omtrent o.a. het

aantal keer dat zij in Servië naar de politie zouden zijn geweest, twee, drie of vier, dan wel minstens twintig keer. Ook hun verklaringen omtrent hun woon- en levensomstandigheden in Servië (de laatste twaalf jaar) zijn op meerdere punten en op frappante wijze onderling tegenstrijdig. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de vastgestelde contradicties en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. De in de aangevochten beslissing opgesomde incoherenties en tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier, zijn in weerwil van verzoekers verzuchtingen in het verzoekschrift wel degelijk relevant en ondergraven op fundamentele wijze de algemene en algehele geloofwaardigheid van verzoeker en zijn partner en van de afgelegde verklaringen.

Verzoeker brengt voorts geen concrete en dienstige argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond wordt vastgesteld en geconcludeerd: "Er wordt dan ook vastgesteld dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen (voor zo ver er enig geloof kan gehecht worden aan de beweerde moeilijkheden) – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Dit is hier evenwel niet het geval."

Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu verzoeker naar de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie omtrent de situatie van Roma in Servië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de pertinente motieven in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden weerlegd of ontkracht, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert over het 'intern vluchtalternatief' is zijn argumentatie ter zake niet dienstig of nuttig, daar er in casu geen sprake is van een intern vestigingsalternatief.

Uit niets blijkt dat er heden in Servië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. Verzoekende partij geeft in haar pleitnota van 19 juni 2020 aan dat zij wel degelijk concrete en dienstige argumenten heeft aangebracht die vermogen aan te tonen dat zij bij haar terugkeer naar haar land van herkomst niet over de nodige bescherming beschikt. Zij licht toe dat zij omwille van haar etnische afkomst systematisch gediscrimineerd wordt. Zij ontkent dat haar problemen van louter socio-economische aard zijn en wel degelijk onder het toepassingsgebied vallen van de Vluchtelingenconventie. Verzoekende partij verwijst naar rapporten van het UNHCR en Amnesty Internationale betreffende de situatie van Rom in Servië evenals stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift, namelijk de COI Focus "Servië- Algemene situatie".

Met het summier hernemen en aandikken van bepaalde argumenten zoals ontwikkeld in het oorspronkelijk verzoekschrift, vermag verzoekende partij geen afbreuk te doen aan de dienaangaande in voormelde beschikking opgenomen overwegingen. Verzoekende partij haalt opnieuw informatie aan waaruit blijkt dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, maar beperkt er zich toe op zeer algemene wijze te stellen dat de Roma in Servië gediscrimineerd worden, zonder deze informatie verder op haar concrete situatie te betrekken. Zij toont hiermee evenmin aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die het bestaan van discriminatie op zich niet ontkent, zich gesteund heeft, onjuist zou zijn of dat ze ermee strijdig is. De Raad wijst erop dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekende partij toont dit niet *in concreto* aan. De algemene situatie in Servië is niet van aard is om te besluiten dat elke Rom een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet met andere woorden steeds *in concreto*, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Verzoekende partij blijft hier met haar algemeen betoog in gebreke. Temeer *in casu* blijkt dat de verklaringen van verzoekende partij en die van haar partner E.A., die van Bosnische nationaliteit is, tal van tegenstrijdige en incoherente verklaringen bevatten. Zo legden zij erg uiteenlopende en manifest tegenstrijdige verklaringen af aangaande het belangrijkste incident dat zich in 2017 zou hebben voorgedaan aan de school alsook omtrent o.a. het aantal keer dat zij in Servië naar de politie zouden zijn geweest, twee, drie of vier, dan wel minstens twintig keer. Ook hun verklaringen omtrent hun woon- en levensomstandigheden in Servië (de laatste twaalf jaar) zijn op meerdere punten en op frappante wijze onderling tegenstrijdig. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt de vastgestelde contradicties en zij biedt er geen aannemelijke verklaring voor.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS